

ENTERRAMENT de Mn. Josep Dalmau i Olivé

Gallifa, 7-9-2018

2Ma 12,43-46 // Jn 6,51-58

Aquesta parròquia de Sant Pere i Sant Feliu de Gallifa i Mn. Josep Dalmau i Olivé han estat units des de fa seixanta-dos anys, dels quals seixanta-un l'ha servida com a rector; com s'ha dit, va arribar de rector l'any 1956. I ha estat aquí en aquesta parròquia i, en concret, en la seva rectoria on ha mort el qui era conegut com el rector de Gallifa, Mn. Josep Dalmau. I ara nosaltres, en el temple parroquial, acomiadem, en pregària cristiana, a qui durant tant de temps va presidir els misteris cristians i va pregar pels vius i pels difunts. És un deure de caritat per a nosaltres pregar per ell. Perquè en el moment de la mort el que més necessita tota persona és la pregària a Déu Pare misericordiós, a fi que amb la seva divina misericòrdia amoreseixi les ferides, produïdes pels pecats, que poguessin restar en el seu cor, per tal que pugui gaudir de la visió eterna de l'Amor i de la Veritat, ambdós amb majúscula.

Hem escoltat en la primera lectura com Judes Macabeu prega per aquells seus soldats que van perdre la vida en la batalla. El poble d'Israel, amb Judes Macabeu al capdavant, lluitava per la llibertat del seu poble, de la seva terra. El Senyor els acompanyava i van fruir de la llibertat dels qui volien dominar la seva nació. També nosaltres avui hem vingut a pregar pel nostre germà Mn. Dalmau i a donar-li el nostre testimoniatge d'amor i d'amistat. I també hem de reconèixer que ell fou en la seva vida un lluitador. Moltes foren les seves lluites amb les armes de la paraula i dels gestos. Per a mi la més important fou la d'ajudar els joves d'aquest poble de Gallifa a obrir-se camins per la vida. En la vida tots lluitem —i mal fet el qui no lluita per res—. Cada un de nosaltres ha rebut uns dons i unes sensibilitats; i, juntament amb això, una missió per descobrir. I Mn. Josep Dalmau va rebre molts dons: el de la intel·ligència, el treball, l'oratorïa, el convenciment, la paraula dita i escrita... I els va utilitzar per al que ell creia més important i convenient. Estimà aquest poble i la nostra terra, Catalunya. Però, sobretot, estimà les persones. I era molt bon amic dels seus amics i per a tots tenia una paraula oportuna.

Però la nostra presència avui, pregant pel qui fou un lluitador dels seus ideals, té també una altra característica. Ell era un home profundament cristià i sacerdot. I per això som ara aquí pregant per ell. Però també és bo que aollim la reflexió que feia l'autor del Segon Llibre dels Macabeus: *Era un gest bo i noble, inspirat per l'esperança de la resurrecció. Perquè si ell no hagués esperat que els qui havien caigut ressuscitarien, hauria estat inútil i neci pregar pels qui ja eren morts.* I aquest és un dels regals que el Senyor ens fa en aquests moments de la celebració de la missa exequial de Mn. Josep Dalmau. Ell ens obre l'esperança de la vida eterna, de la resurrecció dels morts a la fi dels temps. Això és el que creiem els cristians, perquè sabem que Jesús de Natzaret, el Fill de Déu, que va morir a la creu, el tercer dia va ressuscitar d'entre els morts. Sí, Jesús és la nostra esperança viva. Qui creu en ell té vida eterna, qui posa la seva confiança en ell sap que la mort no té la darrera paraula, sinó que

el qui és la Vida i l'Amor, morint i ressuscitant, l'ha derrotada per sempre. Per això els cristians preguem pels nostres difunts, perquè sabem que hi ha vida eterna més enllà de la mort, perquè sabem que el nostre pobre cos que enterrem amb fragilitat, el darrer dia serà desvetllat per Crist. Com diem en la nostra litúrgia: «Desperta't, tu que dorms. Aixeca't d'entre els morts i Crist t'il·luminarà» (Ofici de Lectura, Dissabte Sant).

Qui menja la meua carn i beu la meua sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia, hem escoltat de llavis de Jesús en l'evangeli que ens ha estat proclamat. Hi ha un menjar i una beguda de vida eterna, ens diu Jesús. És ell mateix, el seu Cos i la seva Sang, qui és l'aliment de vida eterna. Mn. Josep Dalmau ha estat seixanta-sis anys de la seva llarga vida, noranta-un anys, sacerdot de Crist, i tota la seva vida, des del baptisme, a la seva parròquia natal de Sant Llorenç Savall, cristià. Amb la fe posada en Crist ha viscut i ha mort. I aquest és el secret de la seva vida i de les seves obres. Ha estat des de la fe en Crist que ell ha lluitat per donar-se als germans, en el que, segons la seva consciència, era el millor en cada circumstància dels temps, tan diversos, i alguns tan convulsos, en què la seva vida ha transcorregut. I aquest és l'altre do que el Senyor ens vol oferir a tots nosaltres en el moment en què acomiadem el qui ha estat cristià i sacerdot de Crist: la fe en Crist. «No tingueu por d'obrir les portes a Crist», deia sant Joan Pau II. I és també el que el Senyor ens diu a nosaltres, en aquest moment de gràcia, com ho és sempre la mort d'un sacerdot, que ha donat la vida per Crist i la seva Església. Jesucrist no pren mai res del que és bo en nosaltres; més aviat a l'inrevés, és el qui ens allibera del que no és bo en nosaltres, del que ens pren la nostra vida i la nostra llibertat, com diu el sant pare Francesc: «La joia de l'Evangelí omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen trobar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix la joia» (EG, 1). La fe en Crist no s'imposa mai, neix des de la llibertat del cor dels qui es deixen trobar per ell, dels qui obren la porta del cor al qui, com un pidolaire, està trucant a la porta de la seva llibertat.

El Senyor em va concedir a finals del mes de juliol el regal de poder estar amb ell a la rectoria de Gallifa. Vam estar amb ell amb conversa amical, a la qual ell solament podia respondre amb la mirada agraïda i el somriure joiós. En el moment del comiat el vaig abraçar i dels seus ulls brollaren llàgrimes d'un cor que sap estimar. Per a ell, sacerdot de Crist, el bisbe és el qui és sempre pare, germà i amic. I la relació entre el prevere i el bisbe és única, com ho són la paternitat i la filiació. Dono gràcies a Déu, com a bisbe de la diòcesi de Vic, per Mn. Josep Dalmau, per tot el que ell ha fet al servei d'aquesta parròquia, sobretot al servei de les persones concretes.

I vull acabar aquesta homilia fent present una de les obres profètiques de Mn. Dalmau: el Santuari de l'Ecologia, en el santuari de la Mare de Déu del Castell. Com sabeu, Francesc, papa, va escriure l'any 2015 una encíclica sobre la cura de la casa de tots, que portava per títol l'inici del «Càntic de les criatures» de sant Francesc d'Assís: *Laudato sí*. I en aquesta encíclica diu: «Maria, la mare que va tenir cura de Jesús, ara té cura amb afecte i dolor maternal d'aquest

món ferit. Així com plorà amb el cor traspasat la mort de Jesús, ara es compadeix del sofriment dels pobres crucificats i de les criatures arrasades pel poder humà. Elevada al cel, és Mare i Reina de totes les coses creades» (núm. 241). A ella, Mare i Reina, Mare de Déu del Castell, en el santuari ecològic, li encomanem el nostre germà, perquè com a Mare de misericòrdia el porti de la mà davant del qui és el Jutge de Misericòrdia, Jesucrist, a qui Mn. Dalmau va voler sempre servir i estimar, i així pugui participar de la vida eterna en què sempre cregué; aquella vida eterna de la qual el papa Francesc diu: «Al final ens trobarem cara a cara davant la infinita bellesa de Déu (cf. 1Co 13,12) i podrem llegir amb felicitat admiració el misteri de l'univers, que participarà amb nosaltres de la plenitud sense fi. Sí, estem viatjant cap al dissabte de l'eternitat, cap a la nova Jerusalem, cap a la casa de tots del cel. La vida eterna serà una meravella compartida, on cada criatura, lluminosament transformada, ocuparà el seu lloc i tindrà quelcom per aportar als pobres definitivament alliberats» (ibídem, 243). Aquesta és la nostra esperança, per la qual preguem: que Mn. Josep Dalmau i Olivé participi de la vida eterna, contemplant cara a cara la bellesa infinita de Déu, en el cel, la seva pàtria definitiva, on regna la pau i l'amor, que ningú no ens podrà prendre mai. Així sigui.